

Arrest

nr. 307 238 van 27 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 juli 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1988 in Nahri Karim in Qarghayi, waar u heel uw leven hebt gewoond. U bent getrouwd en hebt 6 kinderen en woonde met heel uw familie in hetzelfde huis.

U hebt uw middelbare opleiding voltooid en bent daarna, via een oude klasgenoot van een paternale oom, bij de douane gaan werken als commissiewerker bij het ministerie van Economie en Financiën. U werkte daar van 2011 tot 2021, vlakbij de luchthaven van Nangarhar. U controleerde de goederen die werden geïmporteerd via vrachtwagens vanuit Pakistan. U moest de importdocumenten bekijken en vergelijken met de effectieve lading in de vrachtwagens, op basis waarvan de te heffen taken werden bepaald.

Op een dag ongeveer een jaar voor uw vertrek uit het land werd u opgebeld door de eigenaar van een transportbedrijf, A. S., met de aankondiging dat de volgende dag een vrachtwagen met kledingstoffen zou passeren en het verzoek om dit zo snel mogelijk af te handelen. U reageerde dat als alles in orde was, er geen probleem zou mogen zijn. A. S. verzekerde u dat alles in orde was. De inhoud van de vrachtwagen bleek echter niet te kloppen met het importdocument en bevatte bestanddelen van explosieven. De chauffeur en verantwoordelijke werden opgepakt en meegenomen.

Eén maand na dit incident kreeg u een telefoon om naar Sanghar te komen omdat er beschuldigingen waren aan uw adres en u zich hiervoor moest verantwoorden. U dacht dat het om een grap ging en ging niet in op het telefoontje. Twee maanden na het incident kreeg u een eerste dreigbrief (20 november 2019). U sprak hierover met een collega, die u aanraadde om even op te letten, maar geen actie te ondernemen zolang u geen tweede brief kreeg. Uw dorp was op dat moment ook niet zo toegankelijk voor de taliban door de nabijheid van het legerkorps, de aanwezigheid van buitenlandse troepen en een ballon in de lucht die uitgerust was met een camera om de regio in de gaten te houden. Op 23 mei 2020 ontving u een tweede dreigbrief en besloot u om het land te ontvluchten. Dit mede omdat de buitenlandse troepen ondertussen uw regio hadden verlaten en het er dus toegankelijker was voor de taliban.

U verliet Afghanistan op 8 juni 2020 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U arriveerde in België op 29 mei 2021 en vroeg asiel aan op 1 juni 2021.

Sinds uw vertrek en de overname door de taliban is de taliban meerdere keren naar uw huis gekomen op zoek naar u. U verklaart dat hierdoor ook uw broer Afghanistan is ontvlucht, maar dat niemand weet waar hij zich bevindt.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: een puntenlijst middelbaar, een getuigschrift middelbaar, een taskara, een id kaart, een background check van u uitgevoerd door de douane, een certificaat van de douane, een foto met collega's van de douane, een voorbeeld van vrachtbrief, twee dreigbrieven van de taliban, identiteitsdocumenten van de douane, 2 bankkaarten, visitekaartjes van u bij de douane, en een lidmaatschapskaart van de Kamer van Koophandel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Vooreerst dient er te worden gewezen op het door u aangehaalde profiel. U slaagt erin uw voormalige job bij de douane aannemelijk te maken, dit zowel door de door u voorgelegde bewijsstukken als uw verklaringen (CGVS p.8-11). Als commissiewerker was het uw taak om de ladingen van vrachtwagens te controleren en importtaken te ontvangen. Het ging om een burgerfunctie, waarbij u geen uniform droeg en niet gewapend was. U werkte bij de dienst inningen, die onderdeel is van het ministerie van financiën. Het CGVS meent in dit verband dat uw job als medewerker van een overheidsdienst onder de voormalige Afghaanse regering op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aan te nemen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers niet dat elke medewerker van de voormalige Afghaanse overheid wordt vervolgd door de huidige machthebbers, de taliban. Het risico op vervolging voor medewerkers van de voormalige overheid hangt af van diverse factoren, zoals de aard van de overheidsdienst waarvoor de betrokkene werkte en de mate waarop deze dienst actief was ingeschakeld in de strijd tegen de taliban, de graad en verantwoordelijkheid van de medewerker in kwestie, de zichtbaarheid tijdens het uitoefenen van de functie, enz. Gelet op de omschrijving van de aard en inhoud van uw functie, meent het CGVS dat het niet aannemelijk is dat het loutere feit dat u bij de douane werkte als controleur momenteel, bij terugkeer naar Afghanistan, zou leiden tot vervolging. Dit risico dient in concerto te worden aangetoond, aan de hand van persoonlijke elementen. U slaagt hier echter niet in.

Het CGVS merkt op dat u zelf ook niet aantoont dat de loutere functie als medewerker van de douane in het verleden aanleiding zou hebben gegeven tot gerichte vervolging. U sprak van een aanslag vlak voor de douanedienst (CGVS, p. 11), maar uit uw verklaringen blijkt niet dat de douanedienst of individuele medewerkers hierbij gericht werden gevisieerd, noch legt u documenten in deze zin voor. Toen u werd gevraagd of er nog andere collega's bedreigd zijn geweest, sprak u over twee collega's van de douane die in

Torghar werkten, die bij een controle verdachte goederen hadden gevonden en diezelfde dag werden aangevallen in de streek van Bellikot (CGVS, p. 11). U staaft deze verklaringen niet met documenten. U vermeldde geen andere feiten of bedreigingen tegen iemand van de 30 tot 40 personen die op de douanepost in Jalalabad dezelfde functie uitoefenden als u. Zelfs als wordt aangenomen dat de twee collega's die u vermeldde wel degelijk zijn gevisieerd op de manier zoals u aangaf, dan moet uit uw verklaringen worden geconcludeerd dat er in dit geval een duidelijke en concrete aanleiding zou zijn geweest om hen te viseren, nl. het feit dat ze bepaalde verdachte goederen hadden tegengehouden, en dat de vervolging dus om meer ging dan het loutere feit dat ze voor de douane werkten.

Het CGVS meent verder dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is, zowel wat betreft de aanleiding van uw problemen met de taliban als de vervolgingsfeiten die u beweert te hebben meegemaakt.

Ten eerste legde u weinig logische en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over hoe u werd benaderd door de taliban om een specifieke opdracht voor hen uit te voeren.

De concrete feiten die u in uw relaas aanhaalt vertonen een gebrekkige logica. U verklaart dat u werd opgebeld met de vraag om de volgende dag goederen te controleren en dit zo snel mogelijk te laten gebeuren. Het gaat hier om een wel zeer onduidelijke boodschap, waarbij men zich de vraag kan stellen hoe u hieruit had moeten afleiden dat u eigenlijk geen controle mocht uitvoeren. In het telefoontje werden geen bedreigingen, specifieke instructies of een expliciet verzoek om de controle niet uit te voeren meegedeeld. U verklaarde zelfs dat u reageerde dat als alles volgens de regels was, de controle vlot zou verlopen. Als jullie zouden vaststellen dat bepaalde goederen niet zijn aangegeven of dat er meer controle nodig was, zou het langer duren. De persoon aan de telefoon reageerde dat alles in orde was qua lading (CGVS p.15). Er kan echter wel worden verwacht dat de boodschap duidelijker geformuleerd zou worden of dat er toch een andere reactie zou volgen als uit uw reactie duidelijk blijkt dat u de vrachtwagen niet zomaar zou laten passeren. Het kan worden verondersteld dat deze lading van belang was voor de taliban, de vraag is dan ook maar waarom men het verloop van deze lading aan het toeval zou overlaten.

Uw verklaringen bij het CGVS, over hoe u plots een vraag telefoontje kreeg in verband met een lading goederen die u de volgende dag moest controleren, zijn overigens manifest tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het interview bij de DVZ. Zo verklaarde u bij DVZ uitdrukkelijk en in niet mis te verstane bewoordingen dat u reeds vóór het incident brieven had gekregen dat u deze opdracht moest doen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze uitspraak valt op geen enkele manier te verenigen met uw verklaring voor het CGVS. Het is immers een wezenlijk verschil of u de dag voor het incident een vraag telefoontje kreeg van onbekenden waarin werd gezegd dat u de volgende dag gewoon een controle moest uitvoeren, dan wel of u voordien reeds van de taliban 'brieven [kreeg] dat ik deze opdracht voor hen moest doen'. De vaststelling dat u onlogische en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanleiding voor uw problemen met de taliban ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas reeds op ernstige wijze.

Bovendien is het niet duidelijk hoe u, tijdens het uitoefenen van uw functie, een verschil zou hebben betekend voor het doorlaten van de vracht. De logica waarom de taliban zich tot u zou richten voor het doorlaten van deze delicate goederen ontbreekt. U verklaarde zelf dat u de volgorde van controle kon kiezen, maar niet de mogelijkheid had om een controle niet uit te voeren. Er werkt in totaal 25 à 30 tot zelfs 40 controleurs in dezelfde functie als u. Daarnaast stond u ook niet alleen in voor de controle, maar stond er iemand van de douane zelf naast u (CGVS p.15-16). De opdrachtgever was tevens een bedrijf waar jullie al eerder mee hadden gewerkt en die dus op de hoogte moet zijn geweest van deze manier van werken. Wanneer er u zelf wordt gevraagd waarom u van nut zou zijn voor de taliban blijft u het antwoord schuldig (CGVS p.17).

Voorts dient er ook te worden opgemerkt dat u deze job ruim 10 jaar heeft uitgeoefend, waarbij u nooit eerder werd benaderd of problemen hebt ondervonden. De vraag is dan ook waarom de taliban u plots in het vizier zou nemen en sterker nog zo'n riskante opdracht zou toevertrouwen. De taliban had geen enkele indicatie om aan te nemen dat u zou meewerken aan deze opdracht. Het feit dat de opdracht zo vaag werd meegedeeld aan de telefoon versterkt alleen nog maar de ongeloofwaardigheid van dit hele gebeuren. Verwacht kan worden dat de taliban eerst op voorzichtige wijze had gepolst of een samenwerking mogelijk zou zijn in plaats van meteen zo'n groot risico te nemen op basis van volstrekt onduidelijke instructies.

Opmerkelijk genoeg weet u ook niet te vertellen wat er nog verder is gebeurd met de chauffeur en medewerker die zijn opgepakt. Ook op de vraag of de personen waarmee u samen de vrachtwagen hebt gecontroleerd, problemen hebben gekend blijft u het antwoord schuldig (CGVS p.18-19). Verwacht kan toch worden dat wanneer deze gebeurtenis heeft geleid tot uw vertrek uit Afghanistan, dat u zich hierover beter had geïnformeerd. U had ook ruim de tijd om enige inspanning in deze zin te leveren, aangezien u nog een jaar in het land bleef na dit incident. Dit geldt des te meer daar u al naargelang uw verklaringen 25 à 30 tot wel 40 collega's had en de kans er dus wel inzat dat iemand anders ook benaderd zou zijn geweest.

Ook over de timing en het aantal bedreigingen die u zou hebben ontvangen zijn nog er nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden te vinden tussen uw verklaringen bij DVZ en deze op het CGVS. Zo vermeldde u bij de DVZ een totaal van 4 of 5 dreigbrieven, zowel voor als na het incident met de vrachtwagen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Dit terwijl u op het CGVS dan weer verklaarde slechts 2 dreigbrieven te hebben ontvangen, waarvan de eerste twee maanden ná het incident met de vrachtwagen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u het over documenten in het algemeen had (CGVS p.20). Hier kan echter weinig geloof aan worden gehecht aangezien uit de context van het interview duidelijk blijkt dat de

'hoeveel-vraag' slaat op het aantal dreigbrieven. Bovendien verklaarde u aan het begin van het interview op het CGVS dat uw interview bij DVZ goed was verlopen, u de tolk goed had verstaan en geen opmerkingen had.

Ook aan uw chronologie schort er wat. Zo verklaarde u dat het incident plaatsvond een jaar voor uw vertrek, wat overeenkomt met 8 juni 2019. Op basis van uw verklaringen op het CGVS dient het incident echter te worden gesitueerd rond 20 september 2019, aangezien u verklaarde dat u de eerste dreigbrief twee maanden na het incident verkreeg en deze brief is gedateerd op 20 november 2019 (CGVS p. 9 en 14). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u, als medewerker van de douane die vertrouwd is met papierwerk en bureaucratische formaliteiten, toch met meer nauwkeurigheid en consistentie zou kunnen aangeven wanneer dit incident zou hebben plaatsgevonden, quod non.

Op basis van bovenstaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het incident dat zou hebben plaatsgevonden op de werkvloer en bijgevolg ook niet aan de bedreigingen die hieruit zouden voortspuiten.

Uw taskara, uw id kaart, een background check van u uitgevoerd door de douane, een certificaat van de douane, een foto met collega's van de douane, een voorbeeld van vrachtbrief, identiteitsdocumenten van de douane, 2 bankkaarten, visitekaartjes van u bij de douane en een lidmaatschapskaart van de Kamer van Koophandel attesteren uw identiteit en job bij de douane, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De twee dreigbrieven van de taliban kunnen niet gezien worden als bewijskrachtige elementen. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien kunnen dergelijke documenten gemakkelijk worden gefabriceerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in het district Qarghayi in de provincie Laghman actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te in Qarghayi in de provincie Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende

droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een beoordelingsfout en een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst hekelt verzoeker het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie. Vervolgens geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen. Hij benadrukt hierbij op omstandige wijze zijn profiel als medewerker van een overheidsdienst, het feit dat hij naar het Westen is gevlucht en dus niet alleen als een welgestelde maar ook als een verwesterde Afghaan beschouwd zal worden. Voorts wijst verzoeker op omstandige wijze op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Verder zet hij op theoretische wijze het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet uiteen. Tot slot bespreekt verzoeker de actuele veiligheidssituatie.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, academische literatuur, notities uit zijn persoonlijk onderhoud, persartikels, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 29 april 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 29 april 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- kopie van een brief van zijn vader ondertekend samen met dorpsgenoten, imams, familieleden en het dorpshoofd met een beëdigde vertaling;
- kopie van een oproepingsbrief van 26 november 2021 van het Islamitisch Emiraat van Afghanistan met een beëdigde vertaling;
- kopie van een brief van 31 augustus 2020 van de dorpsoudsten met een beëdigde vertaling waarvan het origineel ter terechtzitting wordt getoond;
- beëdigde vertalingen van verschillende Whatsappberichten en video's;
- foto's van verzoeker met volgens hem zijn broer B.;
- arbeidsovereenkomst van 15 juni 2022 voor een periode van 16 juni 2022 tot 30 september 2022;- loonfiche voor een periode van 1 juli 2022 tot 31 juli 2022 opgesteld op 2 augustus 2022;
- loonfiche voor een periode van 1 juli 2022 tot 31 juli 2022 opgesteld op 2 augustus 2022;
- loonfiche voor een periode van 1 juni 2022 tot 30 juni 2022 opgesteld op 2 augustus 2022;
- loonfiche voor een periode van 1 juni 2022 tot 30 juni 2022 opgesteld op 4 juli 2022;
- loonfiche voor een periode van 1 juni 2022 tot 30 juni 2022 opgesteld op 4 juli 2022;
- loonfiche voor een periode van 1 mei 2022 tot 31 mei 2022 opgesteld op 1 juni 2022;
- loonfiche voor een periode van 1 april 2022 tot 30 april 2022 opgesteld op 3 mei 2022;
- loonfiche voor een periode van 1 maart 2022 tot 31 maart 2022 opgesteld op 1 april 2022;
- werkgeversverklaring van 31 oktober 2023 van L. H., HR Advisor;
- werkgeversverklaring van 4 oktober 2023 van L. H., HR Advisor;
- getuigenverklaring van Y. P., teamleader van een departement van een bedrijf waar hij werkzaam was;
- een getuigenverklaring van D. R., teamleader van een departement van een bedrijf waar hij werkzaam was;
- bewijs van aanmelding voor een afspraak op 29 april voor de inschrijving voor een cursus Nederlands;
- attest van aanmelding NT2 van 11 april 2024 bij het Agentschap Integratie en Inburgering;

- een getuigenverklaring van Y. H. met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van N. S. met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van A. R. K. met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van Y. K. met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van A. K., een vriend met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van A.K., een vriend met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van K. E. met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van A. M. M., een vriend met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van A. S. E. M. met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van Q. I. met een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van S. P. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verschillende foto's;
- Asyls-rapport van augustus 2023 *"Afghanistan: Consequences of non-cooperation with the Taliban 2017-2023"*.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij werkzaam was bij de douane en weigerde met hen samen te werken.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

2.3.4.2. Wat betreft verzoekers profiel wordt er in de bestreden beslissing vooreerst op pertinente wijze geoordeeld:

"U slaagt erin uw voormalige job bij de douane aannemelijk te maken, dit zowel door de door u voorgelegde bewijsstukken als uw verklaringen (CGVS p.8-11). Als commissiewerker was het uw taak om de ladingen van

vrachtwagens te controleren en importtaksen te ontvangen. Het ging om een burgerfunctie, waarbij u geen uniform droeg en niet gewapend was. U werkte bij de dienst inningen, die onderdeel is van het ministerie van financiën. Het CGVS meent in dit verband dat uw job als medewerker van een overheidsdienst onder de voormalige Afghaanse regering op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aan te nemen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers niet dat elke medewerker van de voormalige Afghaanse overheid wordt vervolgd door de huidige machthebbers, de taliban. Het risico op vervolging voor medewerkers van de voormalige overheid hangt af van diverse factoren, zoals de aard van de overheidsdienst waarvoor de betrokkene werkte en de mate waarop deze dienst actief was ingeschakeld in de strijd tegen de taliban, de graad en verantwoordelijkheid van de medewerker in kwestie, de zichtbaarheid tijdens het uitoefenen van de functie, enz. Gelet op de omschrijving van de aard en inhoud van uw functie, meent het CGVS dat het niet aannemelijk is dat het loutere feit dat u bij de douane werkte als controleur momenteel, bij terugkeer naar Afghanistan, zou leiden tot vervolging. Dit risico dient in concerto te worden aangetoond, aan de hand van persoonlijke elementen. U slaagt hier echter niet in. Het CGVS merkt op dat u zelf ook niet aantoont dat de loutere functie als medewerker van de douane in het verleden aanleiding zou hebben gegeven tot gerichte vervolging. U sprak van een aanslag vlak voor de douanediens (CGVS, p. 11), maar uit uw verklaringen blijkt niet dat de douanediens of individuele medewerkers hierbij gericht werden gevisieerd, noch legt u documenten in deze zin voor. Toen u werd gevraagd of er nog andere collega's bedreigd zijn geweest, sprak u over twee collega's van de douane die in Torghar werkten, die bij een controle verdachte goederen hadden gevonden en diezelfde dag werden aangevallen in de streek van Bellikot (CGVS, p. 11). U staaft deze verklaringen niet met documenten. U vermeldde geen andere feiten of bedreigingen tegen iemand van de 30 tot 40 personen die op de douanepost in Jalalabad dezelfde functie uitoefenden als u. Zelfs als wordt aangenomen dat de twee collega's die u vermeldde wel degelijk zijn gevisieerd op de manier zoals u aangaf, dan moet uit uw verklaringen worden geconcludeerd dat er in dit geval een duidelijke en concrete aanleiding zou zijn geweest om hen te viseren, nl. het feit dat ze bepaalde verdachte goederen hadden tegengehouden, en dat de vervolging dus om meer ging dan het loutere feit dat ze voor de douane werkten."

Verzoeker repliceert dat los van het gebrek aan onderzoek naar de combinatie en accumulatie van zijn onbetwist profiel en het feit dat hij naar het Westen is gevlucht en hij dus niet alleen als een welgestelde, maar ook als een verwesterde Afghaan beschouwd kan worden in geval van terugkeer, er sinds de machtsovername door de taliban wel degelijk een objectief risico op vervolging in zijn hoofde bestaat. Verzoeker verwijst hierbij naar het EUAA Country Guidance rapport over Afghanistan van april 2022. Hij betoogt verder dat bovenop de combinatie van zijn profiel en zijn vlucht naar en verblijf in het Westen, hij al eerder problemen ondervonden heeft met de taliban die onder vervolgingsdaden of een risico op het lijden van ernstige schade kunnen vallen en dus onder artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan met de benadrukking van zijn onbetwist profiel en theoretisch betoog geenszins bovenstaande pertinente bemerkingen ontkrachten die steun vinden in de beschikbare landeninformatie.

De Raad wijst er samen met verweerder op dat uit het loutere feit dat verzoeker naar het Westen gevlucht is, hierbij de vaststellingen onder 2.3.4.3 (infra) in acht genomen, uit zijn voormalige werkzaamheden bij de douane en uit de bewering dat hij beschouwd zal worden als elite, geenszins afdoende kan beslist worden dat - verzoekers specifieke omstandigheden mee in rekening gebracht - hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker een fragment citeert uit het EUAA rapport van 2022 en betoogt dat hij al eerdere problemen heeft ondervonden met de taliban, stipt de Raad aan dat uit de meer recentere landeninformatie die door verweerder middels aanvullende nota werd bijgebracht en waarop de Raad vermog acht te slaan blijkt dat bij de risicoanalyse van personen met verzoekers profiel een individuele beoordeling moet plaatsvinden waarbij rekening gehouden moet worden met de instelling waarvoor zij werkzaam waren, hun rol en functie, alsook dat hun gender en persoonlijke vijandigheden een risico impactvolle omstandigheid kunnen uitmaken (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 57- 58). In dit verband dient benadrukt te worden dat verzoeker als commissiewerker bij de douane een burgerfunctie uitvoerde waarbij hij geen uniform droeg noch gewapend was, hetgeen hij niet betwist, en wordt op omstandige wijze in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn voorgehouden problemen met de taliban.

Wat de aangehaalde vervolgingsfeiten betreft, wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat verzoeker weinig logische en tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake de benadering door de taliban om een specifieke opdracht voor hen uit te voeren.

Ten eerste oordeelt de commissaris-generaal op correcte wijze dat de concrete feiten die verzoeker aanhaalt in zijn relaas een gebrekkige logica vertonen:

"U verklaart dat u werd opgebeld met de vraag om de volgende dag goederen te controleren en dit zo snel mogelijk te laten gebeuren. Het gaat hier om een wel zeer onduidelijke boodschap, waarbij men zich de vraag kan stellen hoe u hieruit had moeten afleiden dat u eigenlijk geen controle mocht uitvoeren. In het telefoontje

werden geen bedreigingen, specifieke instructies of een expliciet verzoek om de controle niet uit te voeren meegedeeld. U verklaarde zelfs dat u reageerde dat als alles volgens de regels was, de controle vlot zou verlopen. Als jullie zouden vaststellen dat bepaalde goederen niet zijn aangegeven of dat er meer controle nodig was, zou het langer duren. De persoon aan de telefoon reageerde dat alles in orde was qua lading (CGVS p.15). Er kan echter wel worden verwacht dat de boodschap duidelijker geformuleerd zou worden of dat er toch een andere reactie zou volgen als uit uw reactie duidelijk blijkt dat u de vrachtwagen niet zomaar zou laten passeren. Het kan worden verondersteld dat deze lading van belang was voor de taliban, de vraag is dan ook maar waarom men het verloop van deze lading aan het toeval zou overlaten.”

Verzoeker repliceert dat verweerder klaarblijkelijk een andere, foutieve en/of selectieve lezing van de feiten erop nagehouden heeft, aangezien hij helemaal niet op de hoogte was van de lading van de vrachtwagen, noch van het gegeven dat van hem in feite verwacht werd een lading te laten passeren die springstoffen en materiaal voor explosieven bevatte. Hij stelt dat dit duidelijk blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud die hij weergeeft in het verzoekschrift. Verzoeker betoogt dat dit telefoontje dus geen enkele argwaan opwekte en een andere reactie dan ook niet nodig was. Hij meent dat het evenmin ongeloofwaardig te noemen is dat hij op dit moment nog niet bedreigd werd, wat er alleen maar toe geleid zou hebben dat men het risico zou genomen hebben dat hij zijn medewerking zou verlenen, maar dan alsnog het transport onmiddellijk zou aangeven bij de politie op basis van de bedreigingen die hem werden geuit. Verzoeker stelt dat zoals ook uit zijn verklaringen bleek, er aanvankelijk geen enkel risico was voor hem op de plaats waar hij werkte, aangezien zijn regio tot aan de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 1399 niet toegankelijk was voor de taliban omwille van de aanwezigheid van deze troepen, alsook omwille van een legerkazerne van het Afghaanse leger. Verzoeker vervolgt dat dit het exacte verloop van de feiten is die zich hebben voorgedaan zoals hij duidelijk, uitgebreid, in detail en zonder inconsistenties heeft verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij betoogt dat de beoordeling van verweerder zoals hierboven samengevat berust op een louter subjectieve beoordeling en bovendien op een foutieve en selectieve lezing van de feiten. Hij stelt dat het namelijk perfect aannemelijk en logisch te verklaren is dat, in tegenstelling tot wat verweerder meent, hij helemaal niet op de hoogte was van de import van deze goederen waarmee explosieven gemaakt konden worden en dat hij louter gevraagd werd door een door hem gekend transportbedrijf, om een bepaald transport snel af te handelen, in de hoop dat deze goederen op deze manier konden passeren. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij dit transportbedrijf kende en hier dus eerder ervaring mee heeft gehad, hem de (weliswaar gelogen) details van het transport werden meegedeeld en hem op het hart gedrukt werd dat alles met deze lading in orde was, ook meespeelt bij de vaststelling dat dit transportbedrijf rekende op een zekere vorm van vertrouwen en loyaliteit van hem. Verzoeker betoogt dat dus in ieder geval hij in detail en op coherente en duidelijke wijze de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vervolgingsdaden uiteen heeft gezet tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat de beoordeling van verweerder, die gebaseerd is op een foutieve en selectieve lezing van zijn verklaringen door uitsluitend de waarschijnlijkheid van zijn verklaringen te beoordelen, om te besluiten dat hij weinig logische verklaringen zou hebben afgelegd, zich dus in wezen beperkt tot een uiterst subjectieve beoordeling.

Verzoeker brengt met loutere volharding in zijn verklaringen en bekritisering van de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de door hemzelf geschetste gang van zaken geen dienstige elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. Het lijkt overigens weinig aannemelijk dat de taliban op dergelijke wijze zouden gereageerd hebben op verzoekers antwoord dat een controle alsnog moest gebeuren gezien zij toen redelijkerwijze reeds konden aannemen dat de verborgen explosieven in de lading van de vrachtwagen ontdekt zouden worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op terrechte wijze opgemerkt:

“Uw verklaringen bij het CGVS, over hoe u plots een vraag telefoontje kreeg in verband met een lading goederen die u de volgende dag moest controleren, zijn overigens manifest tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het interview bij de DVZ. Zo verklaarde u bij DVZ uitdrukkelijk en in niet mis te verstane bewoordingen dat u reeds vóór het incident brieven had gekregen dat u deze opdracht moest doen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze uitspraak valt op geen enkele manier te verenigen met uw verklaring voor het CGVS. Het is immers een wezenlijk verschil of u de dag voor het incident een vraag telefoontje kreeg van onbekenden waarin werd gezegd dat u de volgende dag gewoon een controle moest uitvoeren, dan wel of u voordien reeds van de taliban ‘brieven [kreeg] dat ik deze opdracht voor hen moest doen’. De vaststelling dat u onlogische en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanleiding voor uw problemen met de taliban ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas reeds op ernstige wijze.”

Verzoeker repliceert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat er een fout werd genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) betreffende het aantal brieven dat hij ontving.

Hij stelt dat hij er maar twee ontving, zoals hij meermaals tijdens het persoonlijk onderhoud herhaalde en bovendien legde hij deze brieven ook neer. Verzoeker stelt dat bij de DVZ er echter genoteerd werd dat hij vier of vijf dreigbrieven zou ontvangen hebben. Hij wijst hierbij naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud en stelt dat het dus ging om een misverstand dat hij met zijn toenmalige advocaat had besproken die hem op het hart had gedrukt dit misverstand op te lossen, wat klaarblijkelijk niet gebeurde aldus verzoeker. Hij betoogt dat hoewel verweerder zijn verklaring dan wel niet gelooft, verweerder zich louter beperkt tot een niet-doorslaggevende tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen omtrent het aantal brieven en het tijdstip van ontvangst als enige tegenstrijdigheid om geen geloof te hechten aan zijn verklaringen. Verzoeker meent dat in diezelfde zin zijn verklaring bij de DVZ, dat hij vóór het incident al brieven gekregen zou hebben om deze opdracht te doen, te verklaren is. Hij stelt dat hij namelijk verklaarde dat hij opgebeld werd en een telefoontje had ontvangen en niet dat hij deze opdracht via brieven ontving, maar dit werd volgens hem verkeerdelijk genoteerd. Verzoeker meent dat deze verklaring aannemelijk te noemen is, gelet op het feit dat zijn toenmalige advocaat blijkbaar heeft nagelaten het eerdere misverstand te verhelpen, door hem er bijvoorbeeld op te wijzen dat hij dit aan het begin van het persoonlijk onderhoud had moeten opmerken. Hij stelt verder dat bovendien moet vastgesteld worden dat hij, in tegenstelling tot de vermeende tegenstrijdigheid omtrent het aantal brieven, niet bevraagd of geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot het feit of hij al dan niet de opdracht had gekregen per brief of per telefoon. Verzoeker meent gelet op het feit dat hij had rechtgezet dat het niet om meerdere brieven ging, maar slechts om twee, die hij heeft neergelegd en waarover hij consistent verklaarde dat deze van na het incident dateerden, redelijkerwijze aangenomen kan worden dat hem de opdracht inderdaad telefonisch werd meegedeeld en niet via brieven. Verzoeker besluit dat het in ieder geval een minimale en zeker geen doorslaggevende, en bovendien de enige tegenstrijdigheid betreft waarop verweerder zich baseert om geen geloof te hechten aan zijn verklaringen. Verzoeker stelt dat hieruit nogmaals blijkt dat de beoordeling hoofdzakelijk op subjectieve gronden heeft plaatsgevonden en niet op basis van objectieve argumenten, zoals doorslaggevende, pertinente en echt manifeste tegenstrijdigheden.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in één versie van zijn verklaringen geenszins valabele elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen. Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat die consistente, eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu het aantal dreigbrieven, de omvang en wijze van de bedreigingen en de tijdstip van ontvangst ervan.

Verzoekers betoog dat hij aan zijn voormalige advocaat gemeld had dat er een misverstand was bij de DVZ omtrent het aantal dreigbrieven, hetgeen overigens geenszins het tijdstip van de bedreigingen betreft wat verweerder aanhaalt in zijn weigeringsmotief, en zijn blote ponering dat zijn verklaringen bij de DVZ verkeerdelijk genoteerd werden, kunnen geenszins zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent verschonen. De Raad stipt aan dat verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, verklaarde dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij geen opmerkingen hierover had en hij de tolk goed begreep (persoonlijk onderhoud van 24 februari 2022, p. 3). De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag op de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Verzoeker bekritiseert het gehoor bij de DVZ maar kan hiermee zijn uitdrukkelijke verklaringen niet in een ander daglicht stellen daar hij initieel stelde dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en aanvankelijk stelde hierover geen opmerkingen te hebben en hij overigens achteraf geen correctie aanbracht wat de wijze of tijdstip van de bedreigingen betreft doch enkel het aantal dreigbrieven corrigeerde wat door verweerder verzoeker geenszins wordt verweten noch wordt aangehaald in de bestreden beslissing waar door de commissaris-generaal melding wordt gemaakt van twee dreigbrieven (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Waar verzoeker de voormelde tegenstrijdigheid inzake het tijdstip van ontvangst van de dreigbrieven nog tracht te verschonen door te betogen dat hij hierover niet bevraagd of geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud; kan de Raad dienstig verwijzen naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003). In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren.

Inzake het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient herhaald te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een

positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In samenhang met voorafgaande correcte weigeringsmotieven motiveert de commissaris-generaal nog met reden:

“Bovendien is het niet duidelijk hoe u, tijdens het uitoefenen van uw functie, een verschil zou hebben betekend voor het doorlaten van de vracht. De logica waarom de taliban zich tot u zou richten voor het doorlaten van deze delicate goederen ontbreekt. U verklaarde zelf dat u de volgorde van controle kon kiezen, maar niet de mogelijkheid had om een controle niet uit te voeren. Er werkt in totaal 25 à 30 tot zelfs 40 controleurs in dezelfde functie als u. Daarnaast stond u ook niet alleen in voor de controle, maar stond er iemand van de douane zelf naast u (CGVS p15-16). De opdrachtgever was tevens een bedrijf waar jullie al eerder mee hadden gewerkt en die dus op de hoogte moet zijn geweest van deze manier van werken. Wanneer er u zelf wordt gevraagd waarom u van nut zou zijn voor de taliban blijft u het antwoord schuldig (CGVS p.17).”

Verzoeker laat deze dienstige overwegingen ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal op volgende terechte bevindingen:

“Voorts dient er ook te worden opgemerkt dat u deze job ruim 10 jaar heeft uitgeoefend, waarbij u nooit eerder werd benaderd of problemen hebt ondervonden. De vraag is dan ook waarom de taliban u plots in het vizier zou nemen en sterker nog zo'n riskante opdracht zou toevertrouwen. De taliban had geen enkele indicatie om aan te nemen dat u zou meewerken aan deze opdracht. Het feit dat de opdracht zo vaag werd meegedeeld aan de telefoon versterkt alleen nog maar de ongeloofwaardigheid van dit hele gebeuren. Verwacht kan worden dat de taliban eerst op voorzichtige wijze had gepolst of een samenwerking mogelijk zou zijn in plaats van meteen zo'n groot risico te nemen op basis van volstrekt onduidelijke instructies.”

Verzoeker betoogt dat verweerder opnieuw echter uitsluitend toevlucht zoekt tot een subjectieve, persoonlijke beoordeling van motieven die hij op geen enkele andere manier beoordeelt. Verzoeker meent dat verweerder zijn uitgebreide, gedetailleerde, intern en extern consistente en coherente verklaringen volledig buiten beschouwing laat. Hij meent dat verweerder zich vanuit een nogal subjectieve blik in het verloop van de gebeurtenissen plaatst en opnieuw overgaat tot een foutieve lezing van zijn verklaringen. Verzoeker benadrukt dat verweerder namelijk stelt dat het niet logisch is dat de taliban zich tot hem zouden gericht hebben, terwijl hij helemaal niet verklaard heeft dat hij de opdracht van de taliban gekregen zou hebben, maar van een zakenman van een transportbedrijf. Verzoeker stelt dat de lading dan wel van de taliban was maar zij hem niet persoonlijk gecontacteerd hebben. Hij meent dat het de bedrijfsleider van het transportbedrijf was die de lading vervoerde, die wellicht de opdracht van de taliban gekregen heeft en die verzoeker gecontacteerd heeft. Verzoeker stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkele manier verklaard heeft dat hij de opdracht van de taliban ontvangen zou hebben, noch dat het doorlaten van het transport in opdracht van de taliban had uitgevoerd moeten worden. Verzoeker meent dat hij geenszins hierover in deze zin bevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker brengt met de loutere bekritisering van de pertinente gevolgtrekkingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context geenszins valabele elementen die verweerders terechte appreciatie kan ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat hij nooit verklaard heeft dat de taliban hem de opdracht gaven, wijst de Raad er vooreerst op dat hij dit daarentegen wel verklaarde tijdens zijn interview bij de DVZ (Verklaring DVZ van 8 juni 2021, vraag 3.5). Verder wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud indirect kan worden afgeleid dat de taliban hem onrechtstreeks de vermeende opdracht gaven; immers verklaarde hij op de vraag hoe de taliban erachter gekomen waren wat voor werk hij deed en wie hij was: *“Ik heb tussen 1389 en 99 gewerkt en enkel mijn familie was op de hoogte en de vriend van mijn nonkel die mij had geholpen om te werken. Er was eerder ook niks gebeurd dan het incident waar ik daarnet over vertelde dus weet niet of dat daar iets mee te maken had. Wie zou dat dus anders hebben aangegeven dan die mensen, want zijn alleen zij die explosieven en ander materiaal uit het buitenland importeren om bommen te maken, niemand anders doet dat”* (persoonlijk onderhoud van 24 februari 2022, p. 13).

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen wederom op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker ook hier geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal, waarvan de ambtenaren onpartijdig zijn, bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan geenszins enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd:

“Opmerkelijk genoeg weet u ook niet te vertellen wat er nog verder is gebeurd met de chauffeur en medewerker die zijn opgepakt. Ook op de vraag of de personen waarmee u samen de vrachtwagen hebt gecontroleerd, problemen hebben gekend blijft u het antwoord schuldig (CGVS p.18-19). Verwacht kan toch worden dat wanneer deze gebeurtenis heeft geleid tot uw vertrek uit Afghanistan, dat u zich hierover beter had geïnformeerd. U had ook ruim de tijd om enige inspanning in deze zin te leveren, aangezien u nog een

jaar in het land bleef na dit incident. Dit geldt des te meer daar u al naargelang uw verklaringen 25 à 30 tot wel 40 collega's had en de kans er dus wel inzat dat iemand anders ook benaderd zou zijn geweest. Ook over de timing en het aantal bedreigingen die u zou hebben ontvangen zijn nog er nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden te vinden tussen uw verklaringen bij DVZ en deze op het CGVS. Zo vermeldde u bij de DVZ een totaal van 4 of 5 dreigbrieven, zowel voor als na het incident met de vrachtwagen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Dit terwijl u op het CGVS dan weer verklaarde slechts 2 dreigbrieven te hebben ontvangen, waarvan de eerste twee maanden ná het incident met de vrachtwagen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u het over documenten in het algemeen had (CGVS p.20). Hier kan echter weinig geloof aan worden gehecht aangezien uit de context van het interview duidelijk blijkt dat de 'hoeveel-vraag' slaat op het aantal dreigbrieven. Bovendien verklaarde u aan het begin van het interview op het CGVS dat uw interview bij DVZ goed was verlopen, u de tolk goed had verstaan en geen opmerkingen had.

Ook aan uw chronologie schort er wat. Zo verklaarde u dat het incident plaatsvond een jaar voor uw vertrek, wat overeenkomt met 8 juni 2019. Op basis van uw verklaringen op het CGVS dient het incident echter te worden gesitueerd rond 20 september 2019, aangezien u verklaarde dat u de eerste dreigbrief twee maanden na het incident verkreeg en deze brief is gedateerd op 20 november 2019 (CGVS p. 9 en 14). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u, als medewerker van de douane die vertrouwd is met papierwerk en bureaucratische formaliteiten, toch met meer nauwkeurigheid en consistentie zou kunnen aangeven wanneer dit incident zou hebben plaatsgevonden, quod non."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande terechte bevindingen tot de zijne.

De door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Evenmin kunnen de middels verzoekers aanvullende nota aangebrachte stukken ter staving van het vluchtrelaas bovenstaande terechte weigeringsmotieven ombuigen.

Wat betreft de neergelegde brief van de dorpsoudsten waarvan het origineel ter terechtzitting wordt getoond, oordeelt de Raad dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht gelet op het gesolliciteerd karakter van een brief van de dorpsoudsten die op verzoek wordt verstrekt en gelet op het feit dat een aangifte bij de dorpsoudsten gebaseerd is op eigen verklaringen.

Inzake de neergelegde brief van verzoekers vader, mede ondertekend door familieleden, dorpsgenoten, imams en het dorshoofd, meent de Raad dat hieraan evenmin objectieve bewijswaarde kan worden gehecht, gelet op het gesolliciteerd karakter van dergelijke brief.

Waar verzoeker nog een oproepingsbrief van het Islamitisch Emiraat van Afghanistan neerlegt, moet de Raad aanstippen dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen.

Waar verzoeker beëdigde vertalingen bijbrengt van verschillende Whatsapp (spraak)berichten en video's die verzoeker tevens via een usb-stick wou aanbrengen ter terechtzitting, wordt vooreerst aangestipt dat, zoals ook werd opgemerkt ter terechtzitting, de procedure bij de Raad overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet schriftelijk is. Een usb-stick kan niet aanzien worden als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken dan schriftelijke stukken, zoals usb-sticks. De Raad stelt tevens vast dat wanneer hij na de terechtzitting en tijdens het beraad de usb-stick op een veilige manier zou openen en bekijken, de rechten van verdediging van verweerder zouden worden geschaad. Verweerder is dan immers in de onmogelijkheid om op afdoende wijze kennis te nemen van de inhoud van de usb-stick zodat zij in de onmogelijkheid is om hierop opmerkingen te laten gelden. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat de usb-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden.

Hoe dan ook, stelt de Raad, die wel kennis kan nemen van de bijgebrachte transcripties en beëdigde vertalingen ervan, vast dat aan deze stukken die volgens verzoeker aantonen dat zijn broer B. (waarvan hij tevens middels zijn aanvullende nota foto's bijbrengt) recent werd gearresteerd door de taliban geen afdoende objectieve bewijswaarde kan toegekend worden daar zij eenvoudig kunnen geësceneerd worden en zij geen garantie bieden over de authenticiteit noch kunnen ze worden geverifieerd, te meer deze video's en berichten voortbouwen op de ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban en op het ongeloofwaardig vluchtrelaas waaruit geen internationale beschermingsnood is gebleken.

Daarenboven kan via de beëdigde vertalingen van dergelijke berichten en video's, geenszins de precieze omstandigheden en periode afgeleid worden waarin deze werden gemaakt. Dergelijke video's en spraakberichten zijn slechts momentopnames en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze genomen zijn.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota wordt tevens gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke

leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het

netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Uit de loutere verwijzing naar algemene informatie, het feit dat hij Afghanistan intussen meer dan twee jaar geleden heeft verlaten en sindsdien meer dan één jaar onafgebroken in België verblijft na een traject van iets minder dan een jaar door verschillende Europese landen, de bewering dat hij beschouwd zal worden als 'elite' omwille van zijn welgesteldheid, zijn zichtbaarheid ten gevolge van zijn werkzaamheden voor de voormalige Afghaanse overheid, het feit dat hij werkzaam was in België en de verschillende lovende getuigenverklaringen hieromtrent en inzake zijn positief traject en het betoog dat hij hier alcohol drinkt, kan niet afdoende worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet'

door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 32 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de zesde graad middelbaar onderwijs naar school is gegaan, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen (Verklaring DVZ van 8 juni 2021, p. 6). Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, echtgenote, schoonouders, drie zonen, drie dochters, drie zussen, twee broers, drie paternale tantes, vier paternale ooms, één maternale tante en drie maternale ooms nog in Afghanistan verblijven - (Verklaring DVZ, p. 7- 9; persoonlijk onderhoud van 24 februari 2022, p. 5- 9). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn ouders en echtgenote en het goed gaat met hen en hij zijn echtgenote ten tijde van het persoonlijk onderhoud drie dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 5- 8). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en de islam als religie aanduidt (Verklaring DVZ, p. 6).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, echtgenote, schoonouders, drie zonen, drie dochters, drie zussen, twee broers, drie paternale tantes, vier paternale ooms, één maternale tante en drie maternale ooms nog in Afghanistan verblijven - (Verklaring DVZ van 8 juni 2021, p. 7- 9; persoonlijk onderhoud van 24 februari 2022, p. 5- 9). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn ouders en echtgenote en het goed gaat met hen en hij zijn echtgenote ten tijde van het persoonlijk onderhoud drie dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 5- 8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe

onthemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 194 472 onthemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 onthemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 onthemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota doorspekt zijn met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere

vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU